

ledes som de ere faldne i Gaar, kan man ikke komme til noget andet Resultat, end at den højterede Justitsminister har tilsagt sin kraftige og virksomme Bistand til at føre denne Sag igennem (Afskydelse). Jo, det har han gjort, og jeg føler mig overtydet om, at han vil holde sit Ord i den Henseende. At han har haft Bemærkninger og Betæneligheder, skal jeg villig indrømme, men det er allerede fra min Side indrømmet, at der kan være mange Bemærkninger og Betæneligheder at fremføre i Anledning af et Forslag med saa mange og vidtrækkende Bestemmelser som dette. I Tyskland har man i 14 Aar haft en saadan Lov, under stadig Paaberaabelse i Rigsdagen; da saa Lovforslaget kom, blev den ganske vist gennemført i Løbet af 2—3 Maaneder, men Talen er om en Sag, som jeg meget godt ved, kan kræve Overvejelser ogsaa fra Regeringens Side og have visse Betæneligheder; det bliver jo dog Justitsministeren, som for en stor Del kommer til at træffe Løset, naar Loven kommer til Udførelse. Jeg er altsaa for mit Bedkommende ingenlunde stuffet over den Maade, hvorpaa den højterede Justitsminister har stillet sig, og jeg haaber og venter ogsaa, at det ærede Medlem fra Nykøbing, hvis det bagefter maatte vise sig, at han har taget fejl i sin Forudsætning, vil indrømme, at jeg har haft Ret. Jeg kunde jo være fristet til ikke at indgaa paa de Udtalelser, som kom fra den ærede Justitsminister, efter som han ikke er til Stede, og jeg skal da ogsaa afholde mig fra det paa de fleste Punkter, men der er et Par, som det dog vist bagefter kunde interessere ham selv at se besvarede, og derfor vil jeg ikke ganske forbigaa hans Udtalelser. Han nævnedes, som Bevis for, at Arbejdsretterne ikke ere saa nødvendige, at der i Tyskland indtil 1889 kun var 77 af denne Slags. Jeg vil sige, at betænker man, hvorledes det stod til med Arbejdsretter i Tyskland indtil 1890, bortset fra de gamle franke i Rhinprovinzen, betænker man, at der kun blev oprettet Arbejdsretter i Henshold til en halv Snes Vinier i den tyffe Næringslov, som gav Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse til at oprette saadanne, saa maa man nærmest undre sig over, at saadanne overhovedet ere oprettede. Det er denne Tilstand, man har villet afhjælpe ved en ny Lov, som udførlig og nøjagtigt angiver de Former, hvorunder Arbejdsretter kunne oprettes, og som følge deraf have disse betydelig formeret sig. Der er altsaa ingen Grund til at mene, at naar vi fik en Lov svarende til den, som man nu har i Tyskland, at den da skulde saa saa ringe

Birkning som den Lovbestemmelse i Næringsloven, der i Tyskland blev kasseret, fordi den ikke kunde føre til det ønskede Resultat. Den ærede Justitsminister sagde vel, at der vist nok kun nu er saa Sager, men i Dag har han udtalt for mig, at man har jo ikke nogen Statistik over Antallet af de Arbejds-sager, der overhovedet paafendes her i Landet for nærværende Tid. Han har altsaa taget en Reservation i denne Henseende. Og selv om en Statistik blev opgjort, og det skulde vise sig, at der var saa Arbejds-sager, saa var det — deri har den ærede Justitsminister ogsaa erklæret sig enig med mig — ikke noget Bevis for, at der ikke behøves Arbejdsretter, efter som mange Stridigheder ville kunne komme frem, som nu ikke „saa Lyst“, og — hvad det ærede Medlem fra Christianshavn ogsaa kom ind paa — kunne føre til slette Arbejdsforhold og Kalamiteter af langt videre rækkende Betydning end den, som repræsenteres af en Uenighed mellem en enkelt Arbejder og hans Arbejdsgiver. Naar den ærede Minister har anket over, at Arbejderne skulle kunne være Medlemmer af Retten, naar de ikke i de sidste 2 Aar have modtaget Fattighjælp, hvortil jeg har føjet en Bestemmelse om, at Rettigheden generhverves, naar Fattighjælpen er tilbagebetalt inden Balget, og naar han mente, at jeg kunde have sat 5 Aar i Stedet for 2, saa kan det jo være, at han har Ret deri, men det er dog ikke i alle vore Love, at man har en Bestemmelse netop om 5 Aar. I Tyskland er der i dette Forhold bestemt eet Aar, jeg er altsaa dobbelt saa streng; men ønsker man imidlertid en længere Tid fastsat, saa har jeg intet derimod, thi jeg deler fuldt ud den Betragtning, at man maa stille betydelige Fordringer til de Personer, der skulle sælde Dom i Sager, der ere inappellable. Der er talt en Del om den juridisk dannede Formand og om Balgmaaden for hans Bedkommende. Man har sagt, at han maatte være Jurist, og at han maatte udnævnes af Kongen eller Centraløvrigheden. Det vil ikke frembyde nogen videre stor Hindring at gaa ind derpaa. Men netop i Dag har Justitsministeren sagt til mig, at han ikke vilde stille det som en absolut Betingelse, at den vedkommende skulde være Jurist eller ikke maatte udnævnes af Øverøvrigheden. Derimod stiller han det ganske vist som en absolut Betingelse, at Balgmaaden ikke bliver, som det ærede Medlem fra Christianshavn (Hørdum) ønsker, nemlig at Arbejdsgiverne og Arbejderne selv vælge Formanden i Arbejdsretten. Det vil heller ikke jeg have. I Frankrig finder det ganske vist Sted, thi